

Sygn. akt X Ka 751/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2016 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący SSO Grażyna Puchalska

Sędziowie: SO Urszula Myśliwska

SO(del.) Piotr Raczkowski – spr.

Protokolant prot. sąd. Michał Szmajser

Prokurator Jarosław Polanowski

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2016 roku

sprawy **I. P.** oskarżonej o przestępstwo z art. 233 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżoną i jej obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 10 września 2015 roku w sprawie o sygn. II K 804/13

orzeka

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
2. zasądza z rachunku Skarbu Państwa na rzecz adw. A. W. kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) złotych plus VAT z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w instancji odwoławczej;
3. zwalnia oskarżoną w całości od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, którymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt X Ka 751/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia z dnia 10 września 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K 804/13:

1. E. Z. została uznana za winną tego, że w dniu 9 grudnia 2009 r. w Sądzie Rejonowym w Piasecznie I Wydział Cywilny w toku przesłuchania w sprawie I C 305/09 będąc pouczona o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznała nieprawdę twierdząc, iż nigdy nie było ogrodzenia pomiędzy działkami H. O. i J. A., podczas gdy działkę H. O. i J. A. oddzielało ogrodzenie, tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 233 § 1 k.k. i za to skazał ją na podstawie art. 37 a k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. na karę grzywny w wysokości 40 (czterdziestu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych.
2. I. P. została uznana za winną tego, że w dniu 11 czerwca 2008 r. w Sądzie Rejonowym w Piasecznie I Wydział Cywilny w toku przesłuchania w sprawie I C 246/08 będąc pouczona o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznała nieprawdę twierdząc, iż działka H. O. nie miała ogrodzenia tylko od strony J. A., podczas gdy działkę H. O. i J. A. oddzielało ogrodzenie, tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 233 § 1 k.k. i za to skazał ją na

podstawie art. 37 a k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. na karę grzywny w wysokości 40 (czterdziestu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych.

3. M. K. została uznana za winną tego, że w dniu 11 sierpnia 2008 r. w Sądzie Rejonowym w Piasecznie I Wydział Cywilny w toku przesłuchania w sprawie I C 246/08 będąc pouczone o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznała nieprawdę twierdząc, iż nie było ogrodzenia przed sierpniem 2007 r. pomiędzy działkami H. O. i J. A., podczas gdy działkę H. O. i J. A. oddzielało ogrodzenie, tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 233 § 1 k.k. i za to skazał ją na podstawie art. 37 a k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. na karę grzywny w wysokości 40 (czterdziestu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych.

4. A. K. została uznana za winną tego, że w dniu 7 stycznia 2011 r. w Sądzie Rejonowym w Piasecznie I Wydział Cywilny w toku przesłuchania w sprawie I C 305/09 będąc pouczone o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznała nieprawdę twierdząc, iż nigdy nie było ogrodzenia pomiędzy działkami H. O. i J. A., podczas gdy działkę H. O. i J. A. oddzielało ogrodzenie, tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 233 § 1 k.k. i za to skazał ją na podstawie art. 37 a k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. na karę grzywny w wysokości 40 (czterdziestu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych.

5. W. S. została uznana za winną tego, że w dniu 09 grudnia 2009 r. w Sądzie Rejonowym w Piasecznie I Wydział Cywilny w toku przesłuchania w sprawie I C 246/08 będąc pouczone o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę twierdząc, iż nie było ogrodzenia pomiędzy działkami (...) przed 2007 r., podczas gdy działkę (...) oddzielało ogrodzenie, tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 233 § 1 k.k. S. i za to skazał go na podstawie art. 37 a k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. na karę grzywny w wysokości 40 (czterdziestu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd Rejonowy zwolnił oskarżonych w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku w ustawowym terminie wniosła oskarżona I. P. oraz obrońca oskarżonej.

Oskarżona zaskarżyła wyrok w części dotyczącej orzeczenie o swojej winie. Skarżąca wniosła o zmianę orzeczenia i uniewinnienie jej osoby. Ponadto wniosła o zwolnienie od kosztów sądowych.

Natomiast obrońca oskarżonej na podstawie art. 425 § 1 i 2 oraz art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok na korzyść oskarżonej w części zarzutów jej dotyczących.

Skarżący na zasadzie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił na uznanie, że oskarżona I. P. złożyła fałszywe zeznania poprzez wyciągnięcie wadliwych wniosków opartych na błędnej ocenie zebranych dowodów i przyjęcie, że oskarżona popełniła zarzucane jej czyny, podczas gdy prawidłowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżona nie dopuściła się zarzucanego jej czynu z art. 233 § 1 k.k.

2) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. przez dokonanie przez Sąd dowolnej, wybiórczej i pobieżnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania i wbrew wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego.

Na podstawie art. 437 k.p.k. obrońca oskarżonej wniosł o uniewinnienie oskarżonej I. P. od zarzucanych jej czynów i umorzenie postępowania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy o sygn. akt II K 804/13 Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje oskarżonej I. P., jak i jej obrońcy nie zasługiwały na uwzględnienie. Zarzuty podnoszone w obu apelacjach przez skarżących nie znajdują uzasadnienia w realiach niniejszej sprawy.

W ocenie Sądu Okręgowego – Sąd I instancji właściwie, wszechstronnie, wnikliwie, zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego przeprowadził postępowanie dowodowe, w tym trafnie ocenił zgromadzony materiał dowodowy, a w konsekwencji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. Ponadto Sąd Rejonowy w sposób wyczerpujący i trafny wskazał okoliczności, które miał na względzie przy subsumcji zachowania obwinionej. Wyrazem tego pozostaje uzasadnienie zaskarżonego uzasadnienia. Wbrew stanowisku skarżących Sąd Rejonowy ustosunkował się do każdego z dowodów (art. 92 k.p.k.) wskazując, które z faktów uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych (art. 424 § 1 k.p.k.). Obowiązkiem Sądu wynikającym z zasady prawdy obiektywnej jest dążenie do wyjaśnienia wszystkich istotnych wątpliwości w sprawie, zwłaszcza zaś do wyjaśnienia sprzeczności i to przy uwzględnieniu całości zebranego materiału dowodowego, zgodnie z treścią art. 410 k.p.k. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego należy pamiętać o tym, że przekonanie Sądu orzekającego o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k. tylko wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy; stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego; jest wyczerpująco i logicznie - z uwzględnieniem wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku." (OSNKW 1991/7-9, poz. 41).

Zdaniem Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów została przeprowadzona prawidłowo i w pełni korzysta z ochrony art. 7 k.p.k. Sąd I instancji szczegółowo, bowiem wykazał, czym kierował się dokonując takiej, a nie innej oceny dowodów oraz co zdecydowało, iż jedne dowody obdarzył wiarygodnością, a innym tego waloru odmówił. Argumenty podnoszone przez skarżących są tylko i wyłącznie nieudolną próbą polemizowania z prawidłowymi i logicznymi ustaleniami sądu meriti.

Nie ulega, zatem żadnej wątpliwości, że podczas prowadzenia przed Sądem Rejonowym w Piasecznie sprawy cywilnej o sygn. akt I C 305/09, w dniu 11 czerwca 2008 r. oskarżona złożyła fałszywe zeznania stwierdzając, iż „działka H. O. nie miała ogrodzenia tylko od strony J. A.”, podczas gdy działkę H. O. i J. A. (tj. działki nr (...)) oddzielało ogrodzenie. Składając zeznania tej treści, oskarżona była świadoma grążącej odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego zeznania, o czy została przez sąd pouczona. Natomiast składając w przedmiotowej sprawie przed Sądem Rejonowym wyjaśnienia, jako oskarżona, wskazała, że „tam było coś zastawiane jakimiś starymi słupkami i starą siatką. Ja nie pamiętam, żeby przy tej granicy było prawidłowe ogrodzenie, między tymi drzewkami, tujami. Tam było tylko taką starszyzną zastawiane” (k. 893). W tym miejscu podnieść również należy na zeznania świadka A. P., która jako geodeta wykonywała czynności geodezyjne. Świadek ta wskazała, iż po przybyciu do miejsca położenia działek H. O. i J. A. (nr 21/4 i nr 21/7) „od strony Pani A. było ogrodzenie. To było stare ogrodzenie z siatki” (k. 172). W ocenie Sądu Odwoławczego twierdzenia obrońcy, że to ogrodzenie nie było ogrodzeniem albowiem nie było „na podmurówce lecz było ogrodzeniem prowizorycznym”, jest wyłącznie nieudolną próbą zakwestionowania faktycznych ustaleń sądu meriti. Nie sposób również zgodzić się z tezą, że istniejące ogrodzenie zostało przez oskarżoną odebrane, jako inna forma budowli odgradzającej przedmiotowe nieruchomości, bowiem sam fakt siatki, jak również słupków ogrodzeniowych, potwierdza, że ogrodzenie pomiędzy działkami istniało. Nie ulega żadnej wątpliwości, że oskarżona składając zeznania przed sądem w sprawie cywilnej o sygn. akt I C 305/09, w dniu 11 czerwca 2008 r. świadomie podała nieprawdę, co do istnienia jakiegokolwiek formy ogrodzenia albowiem zdawała sobie doskonale sprawę, że jej wskazania ma istotny wpływ na rozstrzygnięcie sporu własnościowego jej koleżanki J. A.. Przerzucały one, bowiem całą odpowiedzialność w przedmiocie przywrócenia posiadania części nieruchomości stanowiącej działkę nr (...) położonej w G. przy ul. (...) na J. i H. O., stawiając powódkę J. A. w wyjątkowo pozytywnym świetle. Były, więc bardzo istotne dla rozstrzygnięcia w sprawie cywilnej. Już, jako oskarżona, w toku postępowania sądowego, I. P. starała się jedynie złagodzić wydzźwięk swojego zeznania z procesu cywilnego i modyfikowała je powołując się na nieistotne okoliczności. W tej sytuacji w ocenie Sądu Odwoławczego nie było, więc podstaw do uwzględnienia wniosku apelacji o uniewinnienie oskarżonej. Niewątpliwie natomiast zaistniały wszelkie podstawy do przyjęcia, że sąd meriti prawidłowo ustalił winę oskarżonej.

W ocenie Sądu Odwoławczego analiza akt sprawy nie wskazuje, żeby oskarżona w jakikolwiek sposób odwołała swoje wcześniejsze wyjaśnienia. Ponadto zauważyć należy, iż w świetle dochodzonych w postępowaniu cywilnym roszczeń, zeznania oskarżonej miały istotne znaczenie. Okoliczności te wpłynęły na to, iż należało uznać, że w sprawie niniejszej nie wystąpiły elementy określone w art. 233 § 5 k.k., które pozwalałyby na nadzwyczajne złagodzenie kary lub odstąpienie od jej wymierzenia.

Zdaniem Sądu Odwoławczego stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonej należało ocenić, jako znaczny.

Kierując się powyższymi przesłankami Sąd Okręgowy uznał, iż wymierzona oskarżonej I. P. kara jest adekwatna do stopnia winy, społecznej szkodliwości, rozmiaru wyrządzonej szkody.

Na podstawie § 17 ust. 2 pkt. 4 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1801) Sąd Okręgowy zasądził na rzecz adwokata A. W. kwotę 420 zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za udzielenie oskarżonej pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach sądowych w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwalniając oskarżoną I. P. z obowiązku ponoszenia tychże kosztów, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.